

охоро посивѣ и по бузитѣ потекоха тънки кални струйки потъ. Приличаше на малъкъ старецъ.

Отъ време на време Савата спираше да чука. Избрѣсваше лицето си съ голѣма червена кърпа, отваряше устата си и вдишваше още свежия въздухъ на утрото. И пакъ продължаваше. Другаритѣ му сжщо усърдно чукаха. Всички бързаха да очистятъ повече тухли, преди слънцето да изсипе надъ главитѣ и гърбоветѣ имъ пламтящия си огънь. Тогава мъчно се дишаше и работѣше. Гърлата загаляха отъ прахъ и жажда.

Момчетата не се ленѣха. Чукаха и си приказваха. Пущаха и шегѣ. Савата не се обаждаше.

Наближаваше почивка.

— Вижте едно джудже безъ брада! — извика Кънчо, голѣмъ шегаджия, и посочи къмъ Савата. Всички го загледаха. Прахътъ бѣше преобразилъ хубавото момче.

Савата не се разсърди. Другаритѣ му го обичаха, особено Кънчо, и шегата бѣше пустната само да се посмѣятъ и починатъ. И да докаже, че наистина не е сърдитъ, Савата отвърна:

— Ами знаете ли, колко сж добри и какъ хубаво живѣятъ джуджетата? Азъ зная една приказка за тѣхъ, ама нѣма да ви я разкажа. — И ги загледа присторено сърдито. Знаеше, че другаритѣ му обичаха много приказкитѣ, каквито той бѣше чулъ отъ баба си. И затова ужъ се заинати.

А Кънчо това и чакаше — само да помене Савата за приказки. Страшно много ги обичаше.

Скочи и седна при Савата.

— Хайде, разкажи я, — примоли се Кънчо и го загледа въ устата.

Дойдоха и другитѣ. Заобиколиха го.